

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 88:

Forslag til folketingsbeslutning om at gøre konfliktrådsordningen permanent og landsdækkende.

Af Morten Bødskov (S), Anne Baastrup (SF), Elisabeth Arnold (RV), Line Barfod (EL) og Jann Sjørnsen (KD).

(Fremsat 3/12 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra de fem partier pålægger regeringen at udbrede ordningen med konfliktråd til hele landet pr. 1. juni i år.

Konfliktråd indebærer som bekendt, at offeret og gerningsmanden for forbrydelsen mødes ansigt til ansigt for at tale forbrydelsen igennem under ledelse af en neutral konfliktmægler.

Kl. 15.55

Der er tale om en frivillig ordning, som er et supplement og ikke et alternativ til den straf, som gerningsmanden under alle omstændigheder skal idømmes.

Som det fremgår af den både gode og grundige beskrivelse i beslutningsforslaget, har der i de senere år været gennemført forskellige forsøg med konfliktråd her i landet. Erfaringerne hos de personer, som var medvirkende ved forsøgene, og som har svaret på spørgeskemaerne herom, har generelt været gode. Det gælder både for ofre og gerningsmænd.

Derfor er det også besluttet, at ordningen i de kommende år skal videreføres i de tre politikredse, som har deltaget i forsøgsordningen. Der vil således også fremover være tilbud om konfliktråd i Glostrup, Ringsted og Roskilde Politikredse. Her er ordningen indarbejdet, der er uddannet konfliktmæglere, og politiet har kendskab til ordningen.

Så kan man naturligvis spørge, hvorfor ordningen ikke udbredes til hele landet, sådan som der nu lægges op til i beslutningsforslaget. Det er der et meget enkelt svar på. Hvis det var gratis at drive konfliktråd, så var der i og for sig ingen grund til ikke at udbrede ordningen, så flere kunne få glæde af den. Sådan er det imidlertid ikke. Konfliktråd koster penge, det ved vi alle, og derfor var det også et af mange temaer, som

indgik i drøftelserne om politiets nye flerårsaftale.

For at blive i det billedsprog, som vi brugte under forhandlingerne, så var konfliktråd en af varerne i butikken. Der var mange ønsker hos køberne, og de spændte lige fra en forøgelse af politistyrken til etablering af et søpoliti. Det centrale spørgsmål var derfor ikke, hvor mange varer der var sat til salg, men hvor mange penge vi havde at købe for, og hvilke varer vi ønskede at købe for de penge.

Hvis vi starter med spørgsmålet om, hvor mange penge vi havde at købe for, må jeg sige, at jeg er endog meget tilfreds med resultatet af forhandlingerne. Som alle ved, så lykkedes det for regeringspartierne og Dansk Folkeparti at finde penge til et markant løft i politiets bevilling; et løft til et niveau, der ligger langt over, hvad vi så i de udspil, som ellers blev lagt frem under forhandlingerne.

Sammen med Dansk Folkeparti fandt vi penge til en markant udvidelse af politistyrken, en tiltrængt modernisering af politiets it-systemer, en styrkelse af anklagemyndigheden, en forbedring af færdselssikkerheden og en række andre rigtig gode og solide initiativer, men altså ikke til konfliktråd.

For selv med et så markant løft i bevillingen, som vi gennemførte, er det naturligvis stadig nødvendigt at prioritere; man må vælge, hvilke varer man helst vil købe i butikken. Her var det altså forligskredsens opfattelse, at andre ting kom forud for en udbredelse af konfliktråd til hele landet.

Jeg læser beslutningsforslaget som et udtryk for, at forslagstillerne ikke er enige i den prioritering, som forligspartierne foretog. Det er en ærlig sag, og det er klart, at ethvert parti i Folketinget naturligvis har sine egne politiske prioriteringer og mærkesager. De partier, som står bag dette beslutningsforslag, har imidlertid alle det tilfælles, at de ikke er med i flerårsaftalen for politiet. Da det kom til stykket, var man ikke parat til at tage det medansvar, som en sådan aftale kræver. Derved afskar man sig naturligvis også fra indflydelse på aftalens indhold.

Regeringen fandt sit flertal med Dansk Folkeparti, og i den forbindelse var der også andre initiativer på politiets område, som blev prioriteret højere end konfliktrådene.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne understrege, at jeg har stor sympati for forslagens sigte og intentionerne bag det. Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at i en bedre verden, hvor økonomiske

prioriteringer ikke var nødvendige, ville det ikke være svært for mig at støtte forslaget. Sådan er virkeligheden imidlertid ikke indrettet, og regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes nu lige, at justitsministeren skylder offentligheden at fortælle, hvad prisen ville være for at udvide konfliktrådsordningen til at være landsdækkende, og i sammenhæng hermed også fortælle, hvad det samlede budget er for politiets virksomhed.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er klart, at den udgift, som ville være forbundet med en udvidelse af konfliktrådsordningen, ikke ville beløbe sig til et meget stort millionbeløb. Men ikke desto mindre ved vi jo, at det er, når man sidder og tæller de sidste knaster, at man skal sidde og vælge imellem mange gode forskellige initiativer, og så synes jeg sådan set ikke, det er relevant at tale om politiets samlede budget.

Vi ved, at langt størstedelen af politiets samlede midler går til opretholdelse af politistyrken. Så skal der være penge til it, og det var et af de steder, hvor jeg må erkende at vi for det, som konfliktrådsordningen ville koste, ca. 10 mio. kr., valgte at sige, at for det beløb kunne vi få et markant løft af politiets it, noget, som politiet har været meget opmærksomme på. Derfor valgte vi altså at sige, at det var der, den endte.

Men jeg må da sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg har været meget positiv over for denne tankegang, men der var altså ikke penge til det hele, da regnskabet til sidst skulle gøres op.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Der fik vi da endelig vredet et enkelt tal ud af ministeren. Det viser sig altså at være et beløb, der er af størrelsesordenen 10 mio. kr., og så vidt jeg husker, er politiets samlede driftsbevillinger 1,8 mia. kr., er det ikke deromkring?

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jo, men en ting er at diskutere talstørrelser, som fru Elisabeth Arnold udmærket godt ved, og det

oplevede fru Elisabeth Arnold jo også selv under politiforhandlingerne.

De forskellige ønsker, vi havde, og de beløb, som var sat på dem, var for langt størstedelens vedkommende faktisk ikke særlig store beløb. Når man først har betalt det, det koster at holde politiet og bilerne og alt det i drift, så bliver det tit relativt set små beløb, hvor man må vælge mellem flere forskellige gode initiativer.

Det er selvfølgelig klart, at hvis det var sådan, at fru Elisabeth Arnold og de andre partier, der valgte at stå udenfor, havde sagt: Jamen det her er et greb i lommen, vi betaler det hele, også de 10 mio. kr. oveni, så tror jeg også, der havde været en konfliktrådsordning i dag, men det var der altså ikke mulighed for.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg er lidt ked af, at det hele bliver gjort til en debat om, om man er for eller imod politiets it-bevillinger, eller om man mener, at der skulle være flere eller færre betjente. Formålet med det her beslutningsforslag er også at få regeringens holdning til det mere principielle, der ligger bag konfliktrådsordningen, altså meldingens betydning for strafferetsplejen.

Det er selvfølgelig al ære værd, at justitsministeren nu har besluttet sig for, at forsøgsordningen skal fortsætte, men kunne vi få en kommentar fra justitsministeren til, hvad holdningen er til de anbefalinger, der er kommet fra styregruppen bag konfliktrådene, som mener, at man skal fortsætte, plus det faktum, at både når det handler om EU, og når det handler om Europarådet, er der jo ret kraftige anbefalinger af udvidet mægling som et supplement. Andre lande har valgt det som en erstatning for den traditionelle strafferetspleje. Hvad er regeringens holdning til spørgsmålet om mægling i strafferetsplejen?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er faktisk glad for den tilbagevendende til det reelt politiske, som hr. Morten Bødskov lægger op til i sit spørgsmål, og vil så sige, at regeringen jo ikke har forhandlet på skrømt; vi har været meget positivt indstillet over for en udbredelse af konfliktrådsordningen. Jeg ser den som et rigtig godt alternativ til for nogle at komme videre i deres liv, ikke kun offeret, men også gerningsmanden, og der har været ekstremt gode positive resultater i de tre politikredse, hvor man har

haft etableret en konfliktrådsordning. Det er også derfor, vi har valgt at lade den fortsætte.

Når det så er sagt, må jeg så også sige til hr. Morten Bødskov, at det jo også var med under den flerårssaftaledrøftelse, som også hr. Morten Bødskovs parti indgik i, men der var altså ikke penge til det. Men det, som jeg kan forstå socialministeren nu er i færd med, er at undersøge muligheden for konfliktråd for de unge kriminelle som et alternativ.

Jeg forstår, at fru Elisabeth Arnolds partifælle fru Margrethe Vestager ikke helt har forstået, hvad konfliktråd går ud på, for hun havde i sin noget fejlagtige opgørelse over råd, nævn og puljer konfliktråd opstillet som et nyt råd, der skulle etableres under Socialministeriet – det tager jeg nu mest som udtryk for, at man var meget ihærdig med at tælle rådene – men det er faktisk med henblik på, at vi så dér måske kan udvide ordningen for de unge, der begår lovovertrædelser.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Bødskov – sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Beslutningsforslaget her sigter jo på at gøre ordningen permanent og landsdækkende. Man kunne måske godt få den idé, hvis nu regeringen mener, at man på et eller andet tidspunkt har til sinds at følge de anbefalinger, som kommer fra styregruppen og fra EU og fra Europarådet, at man kunne gøre det til et selvstændigt projekt, at man gør det her til en permanent og landsdækkende ordning, af en meget simpel årsag, nemlig den, at et af problemerne, der er i vores traditionelle straffesystem, jo er, at succesen, altså tilbagefaldsprocenten til kriminalitet er alt for høj; her er der ganske klart store resultater.

Kunne man forestille sig, at regeringen ville være med til uden for rammerne af et politiforlig og et kriminalforsorgsforlig, eller hvor man nu ellers kunne putte sådan en argumentation hen, at se på at gøre det her til et projekt? For vi ved, det virker, og prisen for det er forholdsvis lille, hvis vi nu skal være helt ærlige.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Altså jeg må sige, at der er indgået et politiforlig, og heri indgår også en videreførelse af den nuværende forsøgsordning, og derfor vil jeg finde

det ikke særlig venligtsindet over for de partier, som valgte også at turde tage det økonomiske ansvar og tage tævene for de besparelser, der skulle gennemføres, hvis regeringen ligesom skulle sige: Jamen det, I andre så ikke ville være med til, laver vi så bare med et nyt, alternativt flertal.

Jeg må sige, at hvis konfliktrådsordningen på et senere tidspunkt skulle etableres, men det skulle foregå inden for den tidsmæssige ramme, som den nuværende flerårssaftale kører under, så mener jeg det må forudsætte, at de partier, som der er indgået en flerårssaftale med, er enige i den indstilling.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg vil først sige, at jeg også blev dybt forundret over forligsforhandlingerne, da det gik op for mig, at regeringen ikke ud af det samlede driftsbudget på omkring 6 mia. kr. til politiet havde prioriteret at have de ca. 10 mio. kr. til konfliktråd med.

Men jeg vil gerne have præciseret: Det, ministeren siger, er, at der sådan set ikke er noget i forliget, der forhindrer, at man kunne indføre konfliktråd, men at ministeren bare politisk finder det rigtigst, at de partier, der var med i politiforliget, også skal være indstillet på at gennemføre konfliktråd. Er det korrekt forstået, at det er ministerens holdning, at regeringen egentlig synes, konfliktråd er en god idé, men at man ikke vil gennemføre det, hvis Dansk Folkeparti er imod, at man gennemfører det? Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er korrekt, at da vi forhandlede flerårssaftalen, var konfliktråd en af de varer, der var på hylderne, og som jeg sagde til hr. Morten Bødskov, var det ikke, fordi vi forhandlede på skrømt, altså at vi bare havde noget med, vi egentlig var modstandere af; vi havde faktisk gerne set, at det var blevet en landsdækkende ordning, men det var ikke muligt, da den samlede ramme skulle gøres op, at finde penge til det.

Jeg vil sige, at som forligsparti mener jeg ikke, at man så vil kunne gennemføre en sådan ordning, uden at alle partier, som er med til at bære ansvaret, også er enige om det. Det er den pris, man betaler, når man indgår et politisk forlig. Man har valgt at gå i én retning og prioritere

nogle områder, og hvis man så vil omprioritere på et tidspunkt og finde penge et andet sted, jamen så finder jeg det også meget naturligt, at der er politisk opbakning til det – ellers giver forlig jo ikke meget mening.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Line Barfod? ... Frafalder.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Det glæder mig, at justitsministeren ikke på det her meget beskedne grundlag vil udstrække ordningen til hele landet eller i videre omfang. Det, der står i bemærkningerne her under afsnittet med overskriften »Evalueringen«, er, at der er gennemført mæglinger i 150 tilfælde, og så står der, at 5 pct. erklærer, at mæglingen opfattes som direkte mislykket.

Det er jo et meget, meget lille tal, så jeg vil spørge justitsministeren, om der sættes særlig fokus på, om det eventuelt har nogle direkte skadevirkninger og giver nogle traumer for de ofre, som er med i et konfliktråd, hvor det altså ender med at være mislykket, for så har vi jo et nyt systemovergreb.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til fru Gudrun Laub, at regeringen har overordnet haft en meget positiv indstilling til konfliktråd, men det, vi har valgt at gøre, er jo at blive klogere på, hvordan det her fungerer i praksis, og derfor viderefører vi forsøgsordningen med den hensigt at få et bedre beslutningsgrundlag, herunder også at se, om erfaringerne fortsætter med at være så positive som det, der allerede er opnået.

Helt overordnet set må jeg sige, at jeg synes, det er rigtigt, at vi på det her område forsøger at modernisere vores samfund, hele tiden tænker i, om der er alternativer, der kan medvirke til, at ikke kun offeret, men også gerningsmanden kommer videre i sit liv og ikke begår den samme kriminalitet igen. Derfor synes jeg bestemt, at det er noget, man skal være meget opmærksom på og følge meget tæt. Jeg tror, der er meget at hente i ordningen.

Selv om det for mange mennesker umiddelbart måske lyster mærkeligt, at en person, der har været udsat for et overgreb, eller forældrene til en person, der har mistet livet, virkelig kan få noget ud af at mødes med en gerningsmand, der har begået noget meget voldsomt, så må man

lytte til, at for de personer er det måske netop præcis det, der skal til, for at de kan komme videre i deres sorgbearbejdning og videre i deres liv.

Derfor synes jeg faktisk, at konfliktråd har været et godt og et spændende tilbud, som vi selvfølgelig følger på den basis, som vi har lagt op til, i de tre politikredse, hvor det allerede har kørt som forsøgsordning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Gudrun Laub – sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Så vil jeg gerne spørge, om der bliver fulgt op på evalueringen, sådan at man også ser, om der er nogle langtidseffekter. Lige efter afviklingen af et konfliktråd har vi jo hørt fru Elisabeth Arnold fortælle om, at nogle føler en stor lettelse ved at have fået lov til at skælde ud på gerningsmanden. Men kan vi også regne med, at den virkning ikke har nogen uheldige bivirkninger på lidt længere sigt? Går man ind i at følge op på de tilfælde, der har været – det er 150 sager, det er dog overkommeligt – og spørger: Hvordan ser man på det nu, hvor der måske er gået nogen tid, altså efter et års forløb eller noget i den retning, for at være sikker på, at man ikke har nogen uønskede bieffekter, som kan give nye traumer?

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er klart, at det bliver der mulighed for, i og med at vi nu forlænger forsøgsordningen. Så får vi et endnu bedre beslutningsgrundlag.

Jeg må også sige, at det nok er en af de trends, som er internationale og også findes i de andre europæiske lande. Det er den vej, man vil forsøge at gå for at se, om man kan finde nogle alternativer, som kan gøre, at vi på længere sigt både får skabt bedre vilkår for de mennesker, der har været ofre for en forbrydelse eller har været involveret i den, og selvfølgelig for de folk, der har begået forbrydelsen. Der tror jeg faktisk at der er meget brugbart at hente.

Jeg tror, at fru Elisabeth Arnold faktisk har meget ret, når fru Elisabeth Arnold giver udtryk for, at én ting er at skælde ud, men tit tror jeg faktisk mere, det er et spørgsmål om at have en forståelse for, hvorfor en person har begået en meget alvorlig forbrydelse. Hvad var motivet til

det? Var det bare sådan noget, der kom over personen? Det i sig selv kan faktisk være med til at give en lettelse i forhold til offeret, at det måske mere var en uovervejede handling, end det var noget, man bevidst gjorde med vilje.

Men under alle omstændigheder er der i hvert fald en mulighed for nu at følge det ved at videreføre forsøgsordningen, og som sagt danner det i hvert fald basis for, at vi får et endnu bedre beslutningsgrundlag også med henblik på de spørgsmål, som fru Gudrun Laub stiller.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til justitsministeren. Vi beder hr. Karsten Nonbo bestige talerstolen som ordfører.

Karsten Nonbo (V):

Nu ved jeg ikke, om jeg skal forsøge at mægle som sådan et selvbestaltet konfliktråd, men det kan jo selvfølgelig være, at hvis jeg flytter konflikten fra justitsministeren over på mig selv, så er der mæglet lidt den vej.

Jeg vil godt trøste forslagsstillerne ved at sige, at det nu nok ikke er så ringe endda, det, justitsministeren og regeringen spiller ud med her: at vi kører forsøgsordningen videre. Jeg tror, den har godt af at blive undersøgt nærmere. Jeg tænker her på nogle af de spørgsmål, som fru Gudrun Laub har stillet, hvor fru Gudrun Laub dokumenterer de små tal. Så jeg tror ikke, det er så ringe, at vi kører videre med konfliktråd som forsøg i de tre politikredse, for det er jo i hvert fald et ganske ærligt svar, justitsministeren giver, at det mere er et spørgsmål om ressourcer, end det er et spørgsmål om direkte at sige, at det er noget skidt med konfliktråd; det er ikke det, der er sagt, og det er heller ikke det, der er mit andragende her.

Men jeg kan alligevel ikke lade være med i det mindste lige at henvise til, at politimester Dahlfelt, som er politimester i Roskilde, hvor konfliktrådet kører, har sagt til Dagbladet – nu er jeg i den situation, at jeg gerne vil dokumentere det, jeg siger, men jeg har fået revet datoen væk, men han siger det i hvert fald dagen efter, at 39 blev dræbt af bomber ovre i Rusland – om konfliktråd, at det er positivt, at det fortsætter i Ringsted, Glostrup og Roskilde, men økonomi og anstrengelser skal også stå mål med udbyttet. Videre siger Henning Dahlfelt, at det nok er for tidligt at konkludere – det kræver en større videnskabelig undersøgelse – om konfliktrådene forhindrer kriminalitet.

Så jeg tror, det er en god landing at lægge nu, at vi fortsætter med forsøgsordningen og får noget bedre dokumentation. Når vi har fået noget bedre dokumentation, kan vi træffe en endelig beslutning, for vi skal jo ikke, som i H.C. Andersens eventyr, køre videre med noget, hvis det viser sig at være kejserens nye klæder.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ingen korte bemærkninger. Hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

I den netop indgåede flerårsaftale mellem regeringen og Dansk Folkeparti er en permanentgørelse af konfliktrådene taget ud. De eksisterende ordninger fortsætter en tid endnu. Socialdemokratiet ved jo godt, at dette er finansaftalestof, hvorfor de ikke kan forvente, at Dansk Folkeparti skal stemme for et sådant forslag – og det gælder selvfølgelig også de andre forslagsstillere.

De undersøgelser, som er foretaget, viser, at kun ca. 25 pct. af de forespurgte indsatte ønsker en konfliktrådsseance, og af disse finder 20 pct., at de ikke får noget ud af den konfrontation, som finder sted ved konfliktrådene. Det er således ikke så mange, der ønsker den model anvendt for dem selv, og man kan måske også konkludere, at udbyttet nok ikke helt står mål med de gode intentioner.

På den anden side kan man altid ønske sig nye tiltag inden for alle mulige områder. Men ethvert nyt element skal jo finansieres, og det vil sige, at anvendes der flere midler til én ting, må andre opgaver nedprioriteres, og det er Dansk Folkepartis opfattelse, at en nedprioritering af den udgift, konfliktrådene vil påføre kriminalforsorgen, passer godt ind i de indsatser, der allerede i dag gennemføres.

Kl. 16.15

Jeg har så yderligere ved flere lejligheder påpeget, at hvis en indsat fortryder sin kriminelle gerning, vil fængselspræsten gerne stå til rådighed og næsten i døgn drift og næsten ganske gratis, og ham kan de indsatte tale med alt det, de vil, frit og i lang tid. Jeg er også helt sikker på, at en fængselspræst vil være mere end villig til at formidle en indsats angår videre til offeret. Så man kunne måske arbejde hen imod, at fængselspræsten blev involveret. Jeg er overbevist om, at det vil være en lige så god model som at etablere konfliktråd; en fængselspræst, går jeg stærkt ud fra, er til rådighed, når en indsat øn-

sker at snakke med ham, og det er stort set uden omkostninger for kriminalforsorgen, i hvert fald ekstraomkostninger.

Af de her nævnte årsager kan Dansk Folkeparti ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu var der, som hr. Per Dalggaard sagde, 20 pct. af dem, der har deltaget i konfliktråd, som ikke følte, at de fik noget ud af det, men altså omvendt 80 pct., otte ud af ti, som var positive over for det, de havde fået ud af at deltage i konfliktråd. Det må man vel sige er en ret pæn succesrate, at otte ud af ti synes, det har været positivt at deltage, og at det kun er omkring 5 pct., der mener, at det har været direkte mislykket.

Nu taler Dansk Folkeparti jo ofte om, at det af hensyn til ofrene er nødvendigt at hæve straffene. Her har vi så et område, hvor en række ofre siger, at konfliktråd er noget, de virkelig er glade for, og som de føler kan hjælpe dem videre i livet. Derfor håber jeg, at Dansk Folkeparti i denne sag vil lytte til ofrene og høre på, at her er noget, som ofrene altså er glade for, og som de mener kan hjælpe dem. Er Dansk Folkeparti villig til at lytte til, hvad ofrene siger?

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Nu skal vi heller ikke glemme, at otte ud af ti finder, at de har fået et eller andet ud af det, ja, men det er kun 25 pct. af alle de indsatte, der egentlig ønsker det, så den del af de indsatte, som ønsker og får noget ud af en sådan konfliktrådsseance, er egentlig ikke særlig stor.

Jeg må indrømme, at jeg ikke helt ved, hvad jeg skal synes om den model, om det ikke er sådan en eller anden form for påtaget godhed over for offeret, at den indsatte mere eller mindre bliver presset til – selv om det er frivilligt, hvorvidt han ønsker det eller ej – at blive konfronteret med offeret.

Jeg vil igen fastholde, at den model med at tale med en fængselspræst synes jeg må være meget bedre. Jeg er ikke sikker på andet, end at en fængselspræst også vil være betydelig mere neutral i sin holdning til den indsatte, til den dømte, end måske en far eller mor til et myrdet barn f.eks., eller hvad der nu har været årsagen til, at en er indsat.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Barfod – sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu har vi jo hørt fra justitsministeren, at det er op til Dansk Folkeparti, om vi i hvert fald på denne side af et valg skal have indført konfliktråd eller ej. Det, vi spørger til, er ikke, hvad vi kan gøre for gerningsmanden – dér kan fængselspræster for nogle gerningsmænd, der har behov for dét, sikkert være fint – det, vi spørger om, er set fra offerets synspunkt:

En række ofre siger, at for dem har det været utrolig vigtigt at være i konfliktråd, det har betydet meget for dem og for deres mulighed for at komme videre i livet, at de har fået den konfrontation med gerningsmanden, har fået fortalt, hvad det betød for dem at blive udsat for vold eller indbrud eller hærværk, og de har kunnet få nogle forklaringer på, hvorfor det var dem, det gik ud over, og måske nogle aftaler om, hvordan man skal omgås fremover.

Vil Dansk Folkeparti ikke være med til at give de ofre, som får noget ud af det, den mulighed, som ligger i konfliktråd, over hele landet, i stedet for som i dag, hvor det kun er i tre politikredse? Hvorfor går Dansk Folkeparti ind for, at der skal være den forskelsbehandling? Vil man være med til at fjerne den forskelsbehandling for ofrene?

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Alt koster penge, og man bliver nødt til at prioritere, og den prioritering, der er lagt ind i politikforliget og i forliget om kriminalforsorgen, er det, vi er nået frem til som det bedste.

Nu fortsætter den ordning i de tre politikredse, der i dag har konfliktråd, og så må vi jo se, hvad der kommer ud af det, men jeg må indrømme, at min skepsis omkring det udbytte, man kan få ud af sådan noget, stadig væk er til stede.

Når fru Line Barfod siger, at det måske kan medføre, at den indsatte kan lære at omgås folk på en behændigere måde i forbindelse med et konfliktråd, så ved fru Line Barfod jo også godt, at der er alle mulige andre projekter inden for fængslet, som netop retter sig mod at få de indsatte til at agere lidt mere humant ude i samfundet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er jo helt oplagt, at det er Dansk Folkeparti, der er proppen i systemet her, for hvis Dansk Folkeparti var lige så positivt over for konflikt-råd, som regeringspartierne har udtrykt, og som alle forslagsstillerne her har udtrykt, jamen så ville der ikke være nogen problemer, så ville konfliktrådsordningen blive landsdækkende og permanent.

H. Per Dalgaard gik fuldstændig uden om ofrene i sin beskrivelse af, hvem det her kunne gavne, og nu er der takket være fru Line Barfods korte bemærkninger også kommet fokus på ofrene.

Men der er en anden effekt af konfliktrådene, som jeg vil bede hr. Per Dalgaard overveje, og det er: Hvis det nu viser sig i løbet af den kommende tid, hvor disse tre politikredse fortsat anvender konfliktråd, at det rent faktisk betyder en lavere tilbagefaldsfrekvens for de gerningsmænd, der bliver omfattet af et konfliktråd, vil Dansk Folkeparti så overveje positivt at gøre ordningen landsdækkende?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Som jeg sagde før, synes jeg, det er udmærket at få nogle flere data frem, og så må vi se på, hvad de data viser. Når fru Elisabeth Arnold mener, at nu bliver der så endelig sat fokus på ofrene også, så kan man jo ikke lade være med at fremføre, at det jo egentlig er et element i kriminalitetsbekæmpelsen, som ikke har været fremherskende i lang, lang tid tilbage.

Der har hele tiden været en utrolig stor opmærksomhed omkring den kriminelle, som har kunnet få sat en masse elementer til rådighed, hvorimod ofrene er blevet ladt i stikken. Konfliktrådene, kan man sige, tager lidt fat omkring ofrene, men der må dog være andre elementer og andre muligheder for ofrene for at henvende sig og for at få noget støtte i forbindelse med de oplevelser, de har været ude for.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Per Dalgaard svarede ikke på mit spørgsmål. Jeg spurgte, hvordan Dansk Folkeparti ville stille sig, hvis det viser sig, at konfliktrådsordningen, efter at den nu fortsætter i de tre politikredse, hjælper de pågældende gerningsmænd, sådan at de ikke falder så meget tilbage i kriminalitet, som de ellers ville have gjort.

Det var det enkle spørgsmål, jeg stillede hr. Per Dalgaard. Vil hr. Per Dalgaard forholde sig til det spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Det vil jeg gerne. Hvis det virkelig viser sig, at konfliktråd har en så positiv effekt, at der kan ses noget ud af det, så skulle man da selvfølgelig være et skarn, hvis ikke man syntes, det var noget, der skulle køre videre og måske endda udbygges, selvfølgelig. Det er der ingen problemer i.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Hr. Per Dalgaard har vist et problem med hukommelsen. Hver gang SF har foreslået forskellige tiltag for at beskytte ofrene og hjælpe ofrene, efter at de har været udsat for eksempelvis en voldskriminalitet, så har Dansk Folkeparti altid afvist det.

Men hvad er det egentlig for nogle overvejelser, hr. Per Dalgaard har, når hr. Per Dalgaard siger, at der ikke er så mange af gerningsmændene, der deltager i et konfliktråd? Skyldes det ikke, at det i virkeligheden er en ekstra straf for gerningsmændene, at de pludselig konfronteres med ofrene?

Har hr. Per Dalgaard overvejet Dansk Folkepartis retspolitik grundigt, når partiet går ind for længere straffe, og at man ved tre gange kriminalitet skal sidde livsvarigt? Hvad nu, hvis det er sådan, at man med den her mindre ting, som faktisk er relativt billig, kan få gerningsmændene til at opleve, at de bliver straffet mere?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg skal ikke kunne sige, hvorfor det kun er 25 pct. af de indsatte, der bliver spurgt, om de vil være med, som siger, at ja, det vil de gerne. Jeg ved faktisk ikke hvorfor.

Jeg vil sige, som jeg svarede fru Elisabeth Arnold, at hvis det virkelig viser sig, at det her er de vises sten, at det virkelig giver noget med hensyn til tilbagefald og med hensyn til at gøre samfundet mindre kriminelt, jamen altså så tager vi da imod det med kyshånd, selvfølgelig.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Det, der så er centralt for mig, er: Hvad er den egentlige årsag til, at hr. Per Dalgaard ikke øn-

sker konfliktråd, hvis det er sådan, at gerningsmændene gerne vil, hvis det er sådan, at offeret gerne vil, og hvis det er sådan, at offeret har en klar formodning om, at det vil gavne offerets mulighed for at vende tilbage til tilværelsen efter at have været udsat for en alvorlig forbrydelse? Hvad er det så, der er grunden til, at hr. Per Dalgaard i den grad afviser ofrenes behov?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg afviser ikke ofrenes behov. Lad os nu holde os til, hvorfor vi ikke ville være med til konfliktrådene. Der er det jo sådan, som det jo egentlig også er blevet påpeget tidligere, at når man står i en forligsforhandling og har en række varer på hylderne, så skal man tage stilling til, hvilke man så skal vælge, og hvilke man bliver nødt til at vælge fra, fordi der ikke er penge til det hele. Og så var det konfliktrådene, der faldt ud den her gang.

Men hvis det viser sig, at det er de vises sten, jamen altså så tager vi da bestemt fat i den, selvfølgelig gør vi da det, men indtil nu og indtil vi får nogle flere data, så vil jeg gerne have lov til at udtrykke en vis skepsis over for, om det virkelig skulle være løsningen.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Det er lidt i forlængelse af det, fru Line Barfod sagde. Så vidt jeg kunne høre, sagde fru Line Barfod, om ikke der var diskrimination over for voldsopofrene i de tre politikredse, hvor der er konfliktråd, til forskel fra resten af landet, hvor der ikke er konfliktråd.

Der vil jeg gerne spørge hr. Per Dalgaard, om hr. Per Dalgaard ikke er lidt enig med mig, når jeg mener, at der også er meget stor diskrimination i forhold til de ofre, der er ofre for en gerningsmand, som simpelt hen ikke vil deltage i konfliktråd? Vi kan jo lave lige så meget konfliktråd, vi vil, men hvis gerningsmanden ikke vil deltage i det, så bliver det offer jo også udsat for en diskrimination.

Så vi kan nok desværre ikke nå den evige milimeterfærdighed, som der er nogle, der ønsker. Jeg ved ikke, om hr. Per Dalgaard er enig med mig i det?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kan ikke være mere enig. Det er selvfølgelig tilfældet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Flere spørgsmål? ... Så har hr. Morten Bødskov ønsket en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Der er ting, jeg her som første spørgsmål gerne lige vil bede hr. Per Dalgaard svare på. Det er sådan en floskel, der hænger lidt i luften fra Dansk Folkeparti, hvor man gentagne gange bliver ved med at sige, at den tidligere regering og tidligere tiders regeringer ikke har tænkt nok på ofrene.

Så mit første spørgsmål er meget direkte: Kan hr. Per Dalgaard nævne forbogstaverne på de to partier, som fordoblede erstatningen til voldsopofrene i sidste regeringsperiode?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg kan jo prøve med et gæt. Det skulle vel ikke være Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre? Jeg kan se på ansigterne dernede, at jeg har gættet rigtig. Tak for det.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Så håber jeg så også samtidig, at vi har fået fejlet det af banen, at der ikke er blevet taget hensyn til ofrene for forbrydelser under tidligere tiders regeringer.

Erfaringerne fra konfliktrådene og de evalueringer, der er lavet, taler jo, må man sige, deres tydelige sprog, og det undrer mig lidt, at man ikke har mere fokus på det. Altså ofrene i konfrontationen med gerningsmanden eller mødet med gerningsmanden, som det er, udtrykker jo stor sympati for ordningen. De får lov til at give en forklaring på, hvordan de har oplevet situationen, de får lov til også at give udtryk for den angst, de har haft efterfølgende, og den vrede, de har over for gerningsmanden. Og gerningsmændene, ja, de får sandelig, siger de gerningsmænd, der er indgået i evalueringen, mulighed for at give en udskyldning, de får også mulighed for at angre i situationen, og oftest ender det med det resultat, at otte ud af ti, der deltager i det her, faktisk er ganske godt tilfredse med resultatet.

Det er der, jeg synes, Dansk Folkeparti har for lidt opmærksomhed. Ofrene er ganske godt tilfredse, og gerningsmændene er ganske godt tilfredse, fordi de får lov til at give en undskyldning for det, de har gjort.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg synes igen, at datagrundlaget er for svagt. Men som jeg også sagde tidligere og har sagt flere gange: Hvis det virkelig viser sig, at det er de vises sten, der er fundet her, så tager vi selvfølgelig fat i den. Det bør vi gøre anstændigvis, selvfølgelig. Så det har vi ingen problemer med.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Per Dalgaard. Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bliver nødt til at starte med at rette en lille fejl, for hr. Morten Bødskov spurgte den tidligere ordfører, hvad det var for to partier, der havde sikret, at ofre fremover kunne få den dobbelte erstatning i forhold til det, de havde kunnet få tidligere. Det var der såmænd ikke to partier, der gjorde; det var der et meget stort antal partier i Folketinget, der gjorde, og hvis jeg skulle nævne de to vigtigste af dem, der stemte for det lovforslag, så var det selvfølgelig Det Konservative Folkeparti, og så var det Venstre. Der var så også et par andre partier, der stemte for, og tak for det; det var jo dejligt. Sådan er det.

Lad mig så sige til fru Elisabeth Arnold for at nærme mig beslutningsforslaget, at fru Elisabeth Arnold for lidt siden sagde, at det er Dansk Folkeparti, der er proppen, der forhindrer, at vi får gennemført de her konfliktråd, så det bliver landsdækkende. Sådan kan man selvfølgelig se på det. Jeg synes måske, det er mere rigtigt at sige, at de, der er proppen, eller *var* proppen, er Det Radikale Venstre og SF og Socialdemokratiet og andre partier, for det var jo de partier, der ikke ville være med til at indgå et politiforlig og dermed være med til at få gennemført nogle af de mærkesager, som de partier specielt havde.

Kl. 16.30

Derfor måtte det være os andre, der måtte tage ansvaret og slæbet og finde pengene. Og vi fandt så pengene med flot og god støtte fra Dansk Folkeparti, således at vi kunne skaffe mere end 500 betjente, at vi kunne foretage en god og flot modernisering af it, at vi kunne styr-

ke anklagemyndigheden, og at vi kunne forbedre færdselssikkerheden.

Men hvem ville ikke være med til det? Hvem var det, der var proppen? Ja, det var de partier, jeg nævnte før. Det er selvfølgelig kedeligt, men indimellem er det jo ikke nok bare at skyde skylden på andre, indimellem skulle man måske gribe i egen barm, og det her var i hvert fald et sted, hvor der var god grund til det, også for fru Elisabeth Arnold.

Når det så er sagt, skal det ikke være nogen hemmelighed, at med hensyn til konfliktråd, som har været debatteret lidt her, ser vi umiddelbart på baggrund af de første 5 års forsøg i Ringsted, Roskilde og Glostrup, at der er rigtig mange ting, der taler for, at vi udbygger den ordning; det er en konservativ holdning. Men som justitsministeren og andre har sagt, så var vi inde i en prioritering. Vi havde et vist beløb, og der var kun tre partier, der ville være med til at foretage en prioritering. Prioriteringen blev altså den, at konfliktråd ikke kom med i denne omgang.

Men jeg håber, at der så er nogle partier, når vi om 2½ år skal diskutere et nyt politiforlig, der vil være med til at tage ansvar og vedstå deres holdninger og derved også få indflydelse. Så kan det jo være, at vi får konfliktråd med på det tidspunkt. Det vil jeg ikke græde over.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når man står over for måske at skulle afholde en udgift på 10 mio. kr. inden for et budget på adskillige milliarder, så ved hr. Helge Adam Møller lige så godt som jeg, at så kan man finde de penge, hvis der er den fornødne politiske vilje.

Vi ville meget gerne have bevaret konfliktrådene, vi havde også anvist finansieringsmuligheder. Men det er klart, at hvis man iblandt de tilbageværende forligspartier ikke ønsker konfliktråd, så kan man altid finde en undskyldning for ikke at have det. Sådan er forligsmageri, og det ved hr. Helge Adam Møller også godt, for han har en meget, meget lang erfaring i Folketinget.

Jeg undrer mig blot lidt over, at den regering, som hr. Helge Adam Møllers parti er medlem af, så netop i dag har pumpet 3,9 mia. kr. yderligere ud til almindeligt forbrug via skattelettelser til hele befolkningen. Så jeg synes nok, at omgangen med økonomien ikke altid er så – hvad skal man sige – påholdende, som man måske gerne vil give udtryk for.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hvis der var den politiske vilje – ja, jeg kan konstatere, at der hos et par partier, bl.a. Det Radikale Venstre, ikke var nogen politisk vilje til at være med i et politiforlig og bl.a. lægge vægt på en af disse mærkesager for Det Radikale Venstre. Vi var tre partier, og vi prioriterede lidt forskelligt; sådan er det i ethvert forlig, hvad enten det er om folkeskolen eller om politiet, man giver og tager. Og vi endte samlet med et supergodt politiforlig.

Der er enkelte ting, som De Konservative yderligere godt ville have haft med. Jeg er også sikker på, at der er andre ting, som Dansk Folkeparti ville prioritere anderledes. Men vi endte med et forlig, og det vedstår vi, for det er et godt forlig.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Helge Adam Møller sagde netop nøgleordet lige for lidt siden, hvor han sagde, at der var tre partier, der indgik forlig, og at man enedes om at prioritere det på den måde, der er her. Vi har hørt justitsministeren udtale sig meget positivt om konfliktråd, vi har også hørt andre positive tilkendegivelser om konfliktråd her fra regeringspartierne, men hvis det tredje parti i det forlig, Dansk Folkeparti, ikke har udtalt sig positivt om konfliktråd, så er det klart, at så er skylden Dansk Folkepartis. Der er da ikke nogen grund til at benægte det, for hr. Helge Adam Møller har netop lige selv sagt det.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jamen det synes jeg stadig væk ikke er rigtigt. Jeg sagde klart og tydeligt, at vi havde forskellige opfattelser af konfliktråd, det er jo også fremgået meget klart. Men jeg synes helt ærligt, at de, der måske har det største ansvar, er dem, der brænder mest for sagen. Når de melder sig ud af forhandlingerne, får de ingen indflydelse.

Det er såmænd ligesom med Det Europæiske Fællesskab. Der er nogle, der siger, at vi skal melde os ud, og så tror de på mere indflydelse. Det er ligesom i en fodboldkamp: De, der har mest indflydelse på fodboldkampen, er spillerne på banen. Alle dem, der sidder ude på tilskuerpladserne – ligesom fru Elisabeth Arnold her i forbindelse med konfliktråd – har meget lidt indflydelse. Så hvis man skal have indflydelse,

må man tage ansvar. Det gjorde Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Helge Adam Møller i det sidste, hr. Helge Adam Møller sagde, nemlig at hvis man vil have indflydelse, må man også tage ansvar.

Det her handler selvfølgelig om prioriteringer, også i det her tilfælde, inden for rammerne af politiets område. Men når vi så er ved prioriteringer, og hvor pengene ellers kunne have været brugt anderledes, og når vi tænker på, at der i forbindelse med konfliktråd er tale om en udgift på 9-10 mio. kr. det første år og 6-7 mio. kr. det næste par år, kunne hr. Helge Adam Møller så ikke lige svare på: Hvad er det for begrundelser, der så ligger bag det, man har valgt at lave af prioriteringer i politiforliget, hvor man eventuelt kunne have brugt pengene anderledes, nemlig at man har givet landbetjentene mulighed for at få politihunde?

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg kan bare nævne, at hvis man nu havde taget konfliktråd, som jeg stadig væk overvejende mener er positivt, jeg synes, der er flere positive erfaringer end det modsatte, så ville det have kostet 25 betjente. Hvis jeg skal vælge mellem de to ting, så vælger jeg de 25 betjente.

Men jeg ser gerne, at vi i en situation om 3 år, når vi laver et nyt politiforlig, har mulighed for både at have de 25 betjente og også at få konfliktråd, men jeg håber, at Socialdemokratiet og De Radikale på det tidspunkt vil være med til at deltage i forhandlingerne og nå et resultat.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Morten Bødskov, sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg er glad for det, jeg fornemmer mellem linjerne i hr. Helge Adam Møllers svar, nemlig at det her med, at landbetjentene nu skal have politihunde, heller ikke var en prioritering, der stod højt på den konservative dagsorden, og at pengene måske kunne have været brugt lidt anderledes, f.eks. på konfliktråd. Men lad nu det ligge.

Det positive signal her er, at der er et meget bredt, faktisk det størst mulige, mindretal, som er klar til at indføre den her ordning, når – sådan som meningsmålingerne peger på lige i øjeblikket – der kommer et regeringsskifte inden længe.

Det sidste, jeg gerne vil spørge hr. Helge Adam Møller om, er den generelle holdning til mægling som en del af strafferetsplejen. Kunne man forestille sig, hvis vi kan finde frem til den her ordning på et senere tidspunkt, at man vil lytte mere til de anbefalinger, som kommer fra EU, og som kommer fra Europarådet, og som jo altså også ligger i de erfaringer, der er på nuværende tidspunkt, og at man generelt udvikler mægling som en del af strafferetsplejen og eventuelt overvejer, om man skulle sætte det ind, som man har taget ud fra Straffelovrådets anbefalinger til straffeloven, altså at deltagelse i konfliktråd kunne være en formildende omstændighed, når dommen skulle falde i retssalen?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg synes, der er mange gode erfaringer fra forskellige lande med mægling, og det er noget, som vi i Det Konservative Folkeparti kigger meget opmærksomt på, og det er også noget, som jeg tror både i udlandet og også her i Danmark fremover vil blive en større del af dansk retspleje, end det er i øjeblikket, fordi erfaringerne er positive.

Med hensyn til politihundene synes jeg altså, at det er synd for en politihund, hvis den ikke også har en landbetjent i den anden ende, så derfor gik vi også ind for det.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

På basis af det spørgsmål, fru Elisabeth Arnold stillede hr. Helge Adam Møller, hvor hun udtrykte, at Dansk Folkeparti var negativ over for konfliktråd, vil jeg spørge hr. Helge Adam Møller, om han ikke hørte, at jeg sagde, at vi var skeptiske, og at hvis det virkelig viste sig, at der var nogle positive elementer i det, så ville vi da selvfølgelig se på det.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jo, det hørte jeg. Jeg hørte endda to-tre gange, tror jeg, at hr. Per Dalgaard meget klart og tydeligt sagde, at hvis det viser sig, at de fortsatte forsøg giver noget, som også efter Dansk Folke-

partis opfattelse er en klar positiv effekt, altså at færre falder tilbage til kriminalitet, så vil Dansk Folkeparti være klart positivt. Det hørte jeg også. Men der er jo nogle i denne her sal, der, når Dansk Folkeparti siger noget, intet positivt vil høre. Den holdning har jeg ikke, men det er der andre der har.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Mægling er, så vidt jeg har forstået det, ved at være et fag på jurastudiet på de forskellige universiteter.

Der er ingen tvivl om, at mægling er vejen frem for en lang række konflikter både i den civile retspleje og i strafferetsplejen. Når det drejer sig om samværssager, så har vi for nogle år siden også fået indført mæglingsinstituttet i statsamterne.

Derfor synes jeg, at det faktisk alt andet lige – selv om vi ikke kan få det vedtaget – er en glædens dag i dag. For første gang i danmarkshistorien er der ikke noget parti, der her fra talerstolen eller nede fra egen plads vil påstå, at konfliktråd ikke kan være en god idé. Jeg husker mange gange, hvor vi har diskuteret det med Venstres ordfører, med De Konservatives ordfører, at de har afvist det. Heldigvis er ministeren nu gået ind og har sagt, at hun synes, det er en god idé, og nu synes ordførerne det også. Og jeg kan forstå på den korte bemærkning fra Dansk Folkeparti, at Dansk Folkeparti nu også støtter konfliktråd. Der skal bare noget mere dokumentation. Det må vi så arbejde på at få under udvalgsbehandlingen.

Jeg husker, at jeg for nogle år siden lyttede til en radioudsendelse om en tidligere kriminel, der fortalte, hvad det var, der fik ham væk fra kriminaliteten. Han havde lavet forskellige indbrud, slået et par folk ned og gået lidt ind og ud af de danske fængsler. Men så blev han på baggrund af et indbrud bedt om at deltage i et konfliktråd, og det ville han ikke, for det var der ingen grund til med den mægling osv. Men ikke desto mindre blev han overbevist af en af sine bekendte om, at det måske kunne være en god idé, hvis det var, han ville prøve at forstå lidt om, hvad det var, han havde gjort.

Kl. 16.40

Han fortalte, at efter det her konfliktrådsforløb forstod han pludselig, at når han lavede kriminalitet, var der et offer i den anden ende, og

han forstod også, at det offer ikke bare var en genstand, men at det var et menneske, og også et menneske, som han kunne identificere sig med.

Han betroede P1's lyttere, at det rent faktisk var en ahaoplevelse, han fik via det her konflikt-råd. Og den beskrivelse, han så efterfølgende gav P1's lyttere, var, at han ikke havde begået kriminalitet siden – han var i hvert fald ikke blevet straffet siden. Vi ved naturligvis ikke, om det, han fortalte, er korrekt, men det synes jeg er en historie til efterfølgelse.

Konflikt-råd er jo en idé, som SF barslede med engang i 1980'erne, og efter en del pres fik vi så lavet forsøgsordningen. Det er en inspiration, der kommer fra Norge, hvor man jo har haft det gennem mange år som en fast ordning. Her har man – for at følge lidt op på hr. Morten Bødskovs spørgsmål – mulighed for, for at få flere af gerningsmændene til at deltage, en vis form for kompensation i selve straffen for at lokke dem til at deltage, således at det procentpoint, som jeg har diskuteret med hr. Per Dalgaard, altså 25 pct., rent faktisk kunne flyttes, således at der var flere gerningsmænd, der – vel vidende, at straffen godt kan være ret ubehagelig, nemlig at sidde over for et offer, som man kan se er et menneske ligesom en selv – ville deltage i konflikt-rådet med den konsekvens, at flere ofre kunne blive tilgodeset.

Jeg vil sige, at det er en glædens dag i dag. Vi får det ikke vedtaget, men det gør vi efter næste valg, hvor det i øvrigt er nogle andre, der kommer til at sidde på ministerposterne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Vi kan selvfølgelig altid diskutere, hvem der oprindeligt har fået ideen til konflikt-råd, men det er rigtigt, at Norge har nogle fine traditioner for at gennemføre konflikt-råd meget systematisk, og Det Radikale Venstre har i hvert fald siden slutningen af 1980'erne været meget interesseret i, at vi også skulle få det gennemført som forsøgsordning i Danmark. Det har vi jo haft i nogle år, og erfaringerne har været overvejende positive.

Det var en stor ærgrelse for os, at det ikke kom med i det nye politiforlig. Vi ville selvfølgelig gerne have haft det gennemført, hvis vi havde været med i forliget, men det har også været

ærgeligt, at regeringen ikke selv prioriterede det så højt, at man kunne få det gennemført. Vi synes, det var et beskedent beløb, og at der var nogle måske meget vidtrækkende og spændende signaler fremover.

Det handler jo først og fremmest om, at mægling er et redskab i kriminalforsorgen, dels til rehabilitering eller resocialisering af den indsatte, dels til rehabilitering af offeret; en vigtig del af den behandling, man kan give den indsatte, for at vedkommende måske kommer på bedre tanker og begår mindre kriminalitet i fremtiden, og en vigtig del i genoprettelsen af selvfølelsen og det at komme over ydmygelsen fra offerets side.

Jeg synes, det er en glimrende effekt af debatten her i dag, at vi ved hjælp af korte bemærkninger og spørgsmål faktisk har fået alle partier til at sige, at der kan være noget positivt i denne her ordning.

Det vigtigste for dansk retspleje er, at vi holder fast i de forsøg, der allerede er i gang nu, og at vi så forhåbentligt meget snart får udvidet ordningen til at være landsdækkende.

Vi er ikke så naive, at vi tror, at det her er sesamordet, eller at det er midlet, som betyder, at nu bliver alt i kriminalforsorgen lyserødt og fremgangsrigt og succesfuldt fremover, men det er bare en del af de ting, der skal være i værktøjsskassen, at konflikt-råd også skal være en mulighed. Det kan være utrolig gavnligt både for ofre og for gerningsmænd at komme igennem dette, og det er et godt redskab at have, og derfor synes vi, at vi skal arbejde for at få det permanent.

Men debatten synes jeg har været opløftende, og vi går trøstigt videre med det i udvalget.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om man ikke kunne forvente en succesrate på 100, når det er særlig udvalgte sager med særlig udvalgte parter, som oven i købet har sagt ja og er gået ind på det; så burde der jo ikke rigtig være nogle tilfælde, hvor mægling mislykkes.

Jeg vil også spørge fru Elisabeth Arnold, om hun ikke er betænkelig ved, at vi på den måde eksperimenterer med ofrene og påfører dem en fuldstændig unødvendig ekstra ubehagelig oplevelse selv i nogle få tilfælde. Kan vi ikke også her sige, at et tilfælde er et for meget, hvis det har ubehagelige bivirkninger?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jo, men ofrene siger jo selv ja. Det er en frivillig ordning, der gælder både ofre og gerningsmænd. Begge parter skal sige ja til at deltage, og det er under behørig ledelse af folk, der er trænet i den slags ting. Det er altså ikke et krav til offeret om, at man skal sige ja. Et offer må gerne sige nej, hvis offeret ikke bryder sig om at møde gerningsmanden. Der er jo det ved mægling, at man ikke får noget ud af at bringe parterne sammen, tvinge dem sammen og sige, at nu skal de blive gode venner, eller nu skal de forstå hinanden. Det får man ikke noget godt ud af.

Man får noget godt ud af det, hvis parterne frivilligt siger, o.k., det vil vi prøve, måske kommer der noget godt ud af det.

(Kort bemærkning).

Gudrun Laub (V):

Men i de få tilfælde af mægling, der har været foretaget, som er evalueret her, og som er refereret i bemærkningerne til beslutningsforslaget, så er der – selv om det er frivilligt og parterne har været klar over, hvad de gik ind til – alligevel 5 pct., der har ment, at det var mislykket.

Jeg vil spørge fru Elisabeth Arnold, om man vil afvente et større antal, og om man ikke ønsker at få foretaget en nærmere efterevaluering af de tilfælde, hvor mæglingen har været mislykket trods alle de positive indstillinger fra alle sider på forhånd; om man på nogen måde kunne have undgået at bringe nogen i en situation, hvor mæglingsforsøg mislykkes.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, at vi taler lidt forbi hinanden med hensyn til, hvad det vil sige, at det lykkes. Det er jo ikke sådan, at offer og gerningsmand skal tage hinanden i hånden og gå glade ud i verden bagefter og sige, hurra, nu er vi gode venner. Det er jo ikke det, der er succeskriteriet.

Succeskriteriet er jo dobbelt, dels får gerningsmanden noget at tænke over og får måske mindre tilbøjelighed til at falde tilbage til ny kriminalitet, dels kan offeret ranke ryggen og sige, at nu fik jeg sagt ham min mening. De skal ikke gå ud bagefter og være gode venner. Det er ikke det, der er succeskriteriet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi siger tak til fru Arnold og beder fru Line Barfod komme som ordfører.

Line Barfod (EL):

Jeg vil også godt glæde mig over, at alle partier nu anerkender, at konfliktråd kan være et godt redskab blandt flere andre redskaber, og når vi får noget mere dokumentation for, at konfliktråd også kan bevirke, at der ikke er så mange gerningsmænd, der begår ny kriminalitet, kan vi forhåbentlig få Dansk Folkeparti til at stemme for forslaget. Ellers må vi vente på, at vi får et valg, så der kommer et nyt flertal, der så kan gennemføre, at konfliktrådene bliver landsdækkende.

Jeg vil gerne citere fra konfliktrådsnyhedsbrevet, som vi har fået fra Det Kriminalpræventive Råd som bilag 2 på beslutningsforslaget, hvor der på side 13 nederst står:

»Dette magiske lille ord undskyld, som, når det bliver sagt fra hjertet, kan flytte bjerge.«

Jeg tror, det er vigtigt at holde fast i, at selvfølgelig er en del af formålet med konfliktråd, som andre har været inde på, at gerningsmanden bliver klar over konsekvenserne, men for os i Enhedslisten er det nok så meget den store betydning, et konfliktråd kan have for offeret. Man får en undskyldning; man får måske nogle gange en forklaring fra gerningsmanden om, at han overhovedet ikke har tænkt over, at det var nogle mennesker, det gik ud over, da han begik indbrud i deres hus. Han har kun tænkt, at han tog nogle ting, og at et forsikringssselskab skulle betale, men nu er det gået op for ham, at der er nogle mennesker, som måske er blevet bange for at bo i deres eget hus, og han får sagt undskyld til de mennesker.

Det kan virkelig hjælpe ofrene til ikke bagefter at være bange for, at den indbrudstyv skal komme igen, fordi de måske fik en forklaring på, hvorfor det var lige deres hus, det gik ud over. I andre sager får man andre forklaringer, hører om andre sider, som kan være vigtige.

Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet med dette forslag kan få en bedre uddybning af, hvad det er, konfliktråd går ud på, således at de retsordførere, der måtte være betænkelige ved konfliktråd, kan få en nærmere beskrivelse af, hvad der egentlig indgår.

Så har der været en del debat i forbindelse med politiforliget, og jeg skal bare gentage, hvad også andre har sagt, at det er et spørgsmål om den finansiering, der blev bragt på bordet fra regeringen, og som man overhovedet ikke var villig til at indgå i diskussioner om. Som fru Elisabeth Arnold også har været inde på flere gange, så snakker vi om en udgift på 10 mio. kr. ud

af et samlet driftsbudget for politiet på omkring 6 mia. kr., og så er det altså meget svært at forstå, at det ikke var muligt at finde de penge.

Kl. 16.50

Så har der været den overvejelse fremme fra Dansk Folkeparti, om man ikke kunne bruge fængselspræsten i stedet. Til det vil jeg gerne sige, at fængselspræster gør et utrolig godt arbejde, men det, at fængselspræsten måske videregiver et brev fra gerningsmanden og har snakket med gerningsmanden om offeret, er ikke det samme som det, der ligger i konfliktråd, hvor offer og gerningsmand direkte kan møde hinanden.

Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi får en nærmere uddybning i Retsudvalget og måske får en snak med nogle af dem, der har siddet som mæglere i konfliktråd for at høre, hvad det helt præcis går ud på, og få forståelse for, dels hvad ofrene får ud af, at de møder gerningsmanden direkte, bliver konfronteret med ham, dels hører fra gerningsmændene, hvad der ligger i, at de direkte bliver konfronteret med deres offer.

Som det også fremgår af nogle af de beskrivelser, der er i nyhedsbrevet, kan det have betydning for, at de ikke går ud og gør det samme igen, og at de måske får lavet nogle aftaler med ofrene om, hvordan de fremover skal omgås, og hvad der fremover skal foregå.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Vil fru Line Barfod ikke være enig i, at en fængselspræsts snak med den indsatte er bedre end ingenting, og at en fængselspræst måske qua sin uddannelse og sin teologiske, præstelige indstilling ville være et fortrinligt menneske at snakke med for en indsat, og at den anger, den indsatte selvfølgelig af den årsag må formodes at have, også kan bringes videre mundtligt af den givne præst til et offer?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er enig i, at mange fængselspræster gør et stort arbejde, som også kan have betydning, det er bare noget andet end det, konfliktrådene går ud på. I brevet fra Foreningen for konfliktmægling, bilag 5 til udvalgsarbejdet omkring det her beslutningsforslag, er der beskrevet et eksempel med nogle unge fra to forskellige grupper i lokalmiljøet, der har været oppe at slås til en fest, og det at de mødes i konfliktråd gør, at de kan få

talt konflikten ned og kan forhindre, at den breder sig.

Det synes jeg er en utrolig positiv virkning, som det er svært at opnå, hvis det bare er en, der sidder og snakker med en fængselspræst, som sender et brev videre. Derfor er konfliktråd noget andet og noget meget vigtigt at bruge som et blandt mange redskaber i vores forebyggelse af kriminalitet og i vores hjælp til ofrene.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Man kan sagtens drage nogle tilfælde frem, hvor en præst ville være en hund i et spil kegler som i eksemplet med de to grupper over for hinanden, det er jeg da helt enig i. Men her taler vi i almindelighed om én kriminel person, typisk en mand, og et offer. I det tilfælde må en præst da kunne yde en stor indsats.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Selvfølgelig kan fængselspræsten snakke med gerningsmanden og sende et brev videre til offeret, men det er bare ikke det samme som det, man kan i et konfliktråd. Hvis man går ind og ser nogle af de mange eksempler, der er beskrevet i nyhedsbrevet, og hører nogle af de fortællinger, som de, der har siddet i konfliktrådene, og ofrene fortæller om, så er det noget andet, når man sidder over for hinanden.

I retten kommer man jo ikke til at snakke sammen på nogen som helst måde. Offeret kan ikke stille spørgsmål til gerningsmanden hverken i retten, eller hvis man får et brev fra en fængselspræst. Derfor er konfliktrådet noget andet, og noget som har stor værdi for offeret, noget som gør, at offeret kan få nogle forklaringer og komme af med sin vrede mod gerningsmanden og dermed kan komme videre i livet i stedet for måske at være virkelig bange i lang, lang tid fremover.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KD):

Kristendemokraterne støtter naturligvis beslutningsforslaget, som vi selv er medforslagsstiller til, og jeg synes, at flere af de partier, som vi er gået sammen med om dette forslag, allerede i forbindelse med deres ordførertaler har redet gjort godt for, hvorfor det er vigtigt at få gen-

nemført det her forslag om at gøre konfliktrådsordningen permanent og landsdækkende.

Jeg synes, at de erfaringer, vi har allerede på nuværende tidspunkt, uanset at man kan diskutere, hvor mange forsøg der skal i gang, inden man så skrider til endelig handling, ja, de er så positive, at der ikke er grund til at betænke sig på at gøre ordningen permanent og landsdækkende.

Den hjælper ofrene, og den hjælper faktisk også i nogle tilfælde gerningsmændene til at komme videre i livet, og det er det, der er det absolut positive sigte med konfliktrådsordningen, som jo kun kan være et supplement til den egentlige retsforfølgning som sådan.

Jeg kan egentlig også forstå på det, justitsministeren har sagt her i dag, at det mener regeringen et eller andet sted også, men at man ikke økonomisk vil prioritere det her forslag. Forslaget om at gøre konfliktrådsordningen permanent og landsdækkende var fremme under forhandlingerne om et nyt politiforlig, det var et af – med ministerens ord – tilbuddene på hylderne.

Kl. 16.55

Vi vil gerne fra Kristendemokraternes side gøre det her til et permanent og landsdækkende tilbud til ofre og gerningsmænd. Vi synes, det er synd og skam, hvis forslaget her alene skal blive noget, der i overført betydning får lov til at stå på hylden en rum tid endnu, inden det bliver gennemført.

Men der kan være behov for, synes jeg også, sådan som debatten har været her i dag, at vi i forbindelse med udvalgsbehandlingen i Retsudvalget giver os tid til at se nærmere på, hvad en konfliktrådsordning dybest set er. Jeg synes næppe, at der er nogen misforståelser med hensyn til, hvordan det skal foregå, eller hvad alternativet kan være. For Kristendemokraterne er alternativet ikke, at vi f.eks. skal kræve flere fængselspræster i stedet for en konfliktrådsordning. De har en anden opgave, som kan være fuldt ud god nok, også i givet fald som mægler, men konfliktrådsordningen er noget helt andet end det, som f.eks. fængselspræsterne tager sig af.

Derfor håber jeg både, at vi kan komme tættere på den dag, hvor ordningen bliver permanent og landsdækkende, og også hvor vi i en debat her i Folketinget ikke kommer ud i en diskussion om fængselspræster og om, hvem der slår hvem oven i hovedet i forbindelse med konfliktrådsordningen, for det er slet ikke det, den ordning tager sigte på. Det er helt andre ting, vi ta-

ler om, og det har tidligere ordførere i debatten redegjort på udmærket vis for.

Jeg skal blot endnu en gang understrege, at vi selvfølgelig støtter forslaget, og at vi går positivt ind i udvalgsarbejdet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Jeg vil gerne på vegne af forslagsstillerne takke for en god debat. Det er glædeligt, at der er bred enighed om, at konfliktrådsordningen og særlig i øvrigt den forsøgsordning, man nu har igangsat, har været en succes. Jeg tror heller ikke, jeg tager for store ord i munden, når jeg på vegne af forslagsstillerne også udtrykker stor tilfredshed med, at man fra justitsministerens side har valgt at forlænge den forsøgsordning, for det, der også er en af pointerne i evalueringen fra styregruppen bag forsøgsordningen, er jo, at hvis man helt havde fjernet ordningen, så ville vi have tabt værdifuld viden med henblik på på et eller andet tidspunkt at kunne udbrede det, der er det centrale, nemlig mægling, i strafferetsplejen.

Det har fra flere sider været diskuteret, om man har nok dokumentation for, om konfliktrådene er en succes eller ej. Det er selvfølgelig altid et nemt hjørnespark i en situation, hvor man ikke kan finde argumenter for, hvorfor man ellers ville afvise forslaget, at man gerne vil have mere viden på bordet. Jeg vil bare henvise til det, der allerede ligger, altså at det fra styregruppens side bliver anbefalet, at man nu gør ordningen landsdækkende og permanent. Det er ved at vinde fodfæste i Danmark, skriver styregruppen i deres evaluering, det har en helt central værdi som supplement til de almindelige straffesager, og der er ganske positive erfaringer, både hvad angår gerningsmænd og ofre i de her spørgsmål.

De positive erfaringer og evalueringer fra styregruppen af forsøgsordningen ligger jo fint i forlængelse af, hvad der også internationalt er i gang på det her område, som jeg også synes vi bør lytte til. Det kunne være godt, hvis Danmark i det her spørgsmål blev foregangsland, og at vi tog fat på de anbefalinger, der er fra EU og også fra Europarådet om at udvide mæglingen som en del af strafferetsplejen.

Realiteten er, at otte ud af ti af dem, der deltager i konfliktråd, vurderer det som værende enten vellykket eller meget vellykket. Der er gan-

ske positive erfaringer med det ikke mindst fra ofrene, som får mulighed – som vi tidligere har været inde på – for at udtrykke deres angst over for den situation, de befandt sig i, og gerningsmanden får mulighed for at give offeret, altså den overfaldne, en undskyldning.

Så synes jeg også, der er en anden pointe, som vi bør tage med, nemlig at konfliktråd også har vist sig at være ganske gode og anvendelige redskaber i sager, hvor politiet ofte ikke har andre redskaber at håndtere en konflikt med. Det kan være nabostridigheder, eller det kan være huspektakler. Det synes jeg også vi bør tage med ind, fordi det også tit er i de her sager, at tingene eskalerer.

Men summa summarum er, at vi er ganske godt tilfreds med den positive modtagelse, der har været af ordningen. Vi er tilfreds med, at man fra justitsministerens side har valgt at forlænge forsøgsordningen. Vi er skuffede over, at man ikke har turdet tage skridtet fuldt ud og gøre ordningen landsdækkende og permanent, men jeg tror med den meget massive opbakning, der alligevel er til forslaget – det er jo det størst mulige mindretal i Folketinget, der står bag det – at vi kan sige, at hvis det mindretal på et tidspunkt får flertal her i Folketinget, så bliver ordningen gjort både landsdækkende og permanent.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 17.00

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 117:

Forslag til folketingsbeslutning om målsætning om en hurtig behandling af sager om kriminalitet begået af 15-17-årige.

Af Morten Bødskov (S) m.fl.

(Fremsat 30/1 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at jeg er meget enig i de tanker, der ligger bag dette beslutningsforslag. Regeringen lægger stor vægt på, at der sættes ind med en konsekvent reaktion så hurtigt som muligt over for unge, der begår kriminalitet, så de fra starten mærker, at samfundet ikke accepterer kriminalitet. Det er også klart tilkendegivet i regeringens handlingsplan af 8. marts 2002 »Stop volden – regeringens handlingsplan mod volds- og ungdomskriminalitet«.

Det følger allerede af forskellige nyere administrative retningslinjer for henholdsvis politi, anklagemyndighed, kommuner og amter, at behandlingen af sager mod unge lovovertrædere skal fremskyndes mest muligt, og specielt for voldssagerne er der også opstillet målsætninger for tidsrammen i forbindelse med behandlingen af disse sager.

Regeringen er således enig i, at en kort sagsbehandlingstid i sager om kriminalitet begået af unge er ønskværdig. Opstilling af målsætninger for sagsbehandlingstiden kan være et hensigtsmæssigt redskab i den henseende. Men for en ansvarlig regering er det også vigtigt at holde fast i, at der bør opstilles realistiske mål for sagsbehandlingstiden og kun på områder, hvor det samlet set er hensigtsmæssigt at opstille sådanne mål.

Det er bl.a. afgørende, at politiet og anklagemyndigheden har den fornødne tid til at foretage en grundig og tilbunds gående efterforskning og en korrekt titalerejsning, og at målsætningerne ikke i praksis begrænser de sociale myndigheders mulighed for at reagere over for de unge på en måde, der er individuelt tilpasset og mest effektiv.

Ligeledes er det vigtigt, at domstolene får den fornødne tid til at foretage en retssikkerhedsmæssigt forsvarlig behandling af sagen, samt at